

Aleksandar Miljković

PETAR ▼ MESEČKO

nesvakidašnje putovanje

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Aleksandar Miljković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Projekat „Literarni Onlajn Inkubator“
sprovodi Centar za omladinu
TVOJA SRBIJA, a finansira Ministarstvo
omladine i sporta Republike Srbije

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PETAR MESEČKO

nesvakidašnje putovanje

Neobično prijateljstvo

Dani još uvek jedanaestogodišnjeg Petra Mesečka bili su ispunjeni uživanjem u idiličnoj igri s prijateljima i lutanjem po jednom od malo poznatih pacifičkih ostrva.

Ime Petar je dobio po Petru Panu, omiljenom književnom liku svog oca, velikog fizičara Markusa. A zašto je Mesečko stajalo pored Petrovog imena?

To je uistinu duga, ali i nadasve zanimljiva priča...

Za dva dana napuniće dvanaest godina, biće to veliki dan. Petar se promeškoltio i okrenuo nekoliko puta po svom šarenom krevetu, da bi zatim pogledao ka maslinastom papagaju. Arnoa je dobio za deseti rođendan i od tog dana su postali nerazdvojni, bilo je skoro nemoguće videti Petra bez Arnoa i Arnoa bez Petra.

– Kuda idemo danas? – upita Petar i nasmeja se.

– Posao, posao – zakrešta Arno i dolete na krevet.

– Uh, kako bi bilo dobro da znaš da pričaš potpuno isto kao ja – reče Petar i pomazi malog konura po glavi.

– Jednog dana ćemo dokazati tati da papagaji mogu da pričaju kao ljudi.

Obukao se na brzinu i istrčao iz sobe. Pokušao je da neprimećeno protrči kroz dnevnu sobu, a posle bi se lako dočepao slobode.

– Petreeeee! – začuo je snažni glas svoje debeljuškaste dadilje Marije. – Nećeš nikuda izaći dok ne doručkuješ! Posle toga ćeš uraditi domaći i tek onda možeš napolje.

– Ali Marija – zavapi Petar – tata je rekao da je njegov veliki projekat pri kraju, moram videti o čemu se radi.

– Projekat možeš videti i sutra, a domaći mora biti gotov danas – reče Marija. – Deca da se školuju kod kuće, to ne može izaći na dobro. Rekla sam gospodinu Markusu: 'Škola je pravo mesto za decu', ali on ne sluša... – progundala više za sebe, a onda se ponovo obrati Petru: – Dobro ćete doručkovati mladiću, to morate jer bez pravilnog obroka nema napretka.

Marija ga je često prekorevala zbog ishrane. Govorila mu je da nije dovoljno razvijen za svoje godine, ali smeđokosom dečaku to nije smetalo, bio je zadovoljan svojim izgledom, mada se ne bi bunio da je koji santimetar viši.

Vreme za učenje je proveo pod budnim Marijinih okom. Pokušao je da izvrda nekoliko puta, ali bezuspešno... Učenje mu nije predstavljalo problem, samo nije mogao da shvati kako dadilja ne razume da mu nije potrebno toliko vremena da bi savladao gradivo.

Arno je preleteo nekoliko puta iznad stola, da bi ga Petar posle jednog od nespretnih letačkih manevara smirio kako ne bi završio u kavezu. Iako je retko imao slobodnog vremena, Petrov otac je za Arnoa napravio ogroman ograđen prostor u kojem bi se nekolicina drugih papagaja snašla sasvim lepo, ali ovaj nije hteo da popusti. Svako Arnoovo odvajanje od Petra pratilo je nepodnošljivo kreštanje.

– Ta ptica će jednom završiti u supi – reče dadilja i ljutito uperi prst ka Arnou.

Maleni konur otvori kljun i glasno zakrešta. Petar se nasmeja od uha do uha i krajičkom oka pogleda časovnik. U trenu skoči kao oparen i potrča ka vratima. Arno se zamalo preturi i brzo polete za njim.

– Posetićemo tatu – izusti Petar i istrča iz kuće.

Sunce je bilo u zenitu i snažno je obasjavalo zadivljujuć predeo. Život na ostrvu bio je u najmanju ruku nesvakidašnji i veoma zanimljiv. Od dana kada se doselio na ostrvo s ocem, ono je bilo njegov svet i pozornica za igru. Jedinstvena priroda je bila ono što ga je iznova i iznova vuklo u nova istraživanja i lutanja uzduž i popreko.

Znao je da je tata zauzet, ali ga to nije sprečavalo da ga posećuje kada bi se on najmanje nadao. Zastao je za trenutak, okrenuvši se ne bi li spazio Arnoa. Papagaj je stajao na obližnjem drvetu i kljuckao plod pomorandže. Petar pljesnu rukama i ptica lagano podiže glavu da bi mu zatim doletela na rame. Mnogi su ga upozoravali da ne vodi Arnoa iz kuće, ali to nije bilo moguće, on boljeg prijatelja od njega nije imao, a ni malenom letaču nije padalo na pamet da odleti u divljinu i ostavi ga. Prošli su prelepo uređeni park i Petar utrča u jedan od hangara u kojem je Markus radio. Skupina naučnika mu je dolazila u susret i jedna od mlađih naučnica mu mahnu. Petar joj veselo otpozdravi i produži ka očevoj kancelariji. Ušao je u kancelariju, ali otac nije bio u njoj. „Gde li je?“, zapita se Petar.

Uputio se ka hali u kojoj se nalazila raketa na kojoj je otac radio. Bila je jedna od najveličanstvenijih stvari koje je ikada video i ogromna u svom smislu ogromnosti.

Koliko li samo ljudi može da stane u ovu raketu?, pitao se. Da li bih i ja jednog dana mogao da upravljam njom i ako bih mogao, zašto taj dan ne dođe što pre?“ Nečija ruka ga je trgla iz razmišljanja.

– Tata! – viknu Petar veselo i zagrlj ga.

Čovek lepog, ali pomalo izmorenog lica ga umiljato pogleda. Tamnosmeđa brada mu je prekrivala lice, a uske naočare su njegovom liku davale dozu ozbiljnosti, mada bi, kada bi se nasmešio, dobar deo strogog izgleda nestajao kao rukom odnesen.

– Ko ne bi smeo da bude ovde? – upita otac i široko se nasmeši.

– Možda Arno – odgovori Petar i blistav smešak se razleže njegovim licem.

– Arno svakako, mada ovo nije mesto ni za jednog jedanaestogodišnjaka – reče otac i uputi mu naizgled prekoran pogled.

– Ne još zadugo, uskoro ću imati dvanaest! – viknu Petar i poskoči.

– Uh, zamalo da zaboravim na to – reče Markus. – Ako je tako, onda nema nikakvih problema, to su već ozbiljne godine! – naučnik sina pomazi po kosi i usmeri ga ka izlaznim vratima. – Brišite na svež vazduh, ovde danas nema posla za vas dvojicu!

– Nikada nećemo ući u tu raketu – izusti Petar i obeshrabrujuće odmahnu rukama. – Idemo, Arno, moraćemo da nađemo drugi način da se zabavimo.

Papagaj je krenuo ka izlazu mnogo pre njega i dečaku nije ostalo ništa drugo sem da ga stigne. Skoro čitav dan su proveli u blizini obale tražeći dobra mesta za ribolov.

Po ulasku u kuću, Petar je osećao ogroman umor, zgrabio je nekoliko banana sa stola i zaputio se u sobu. Legao je na krevet i pogled mu zastade na slici žene tridesetih godina, koja je imala neverovatno lep osmeh. Zamislio se... Kako bi voleo da je tu, pored njega. Već više od godinu i po nije znao ništa o svojoj majci. Sećao se dana njenog odlaska, dana kada je otišla u ekspediciju na okeanu. Pitao ju je da li može da ga povede, govorio joj kako bi i on voleo da vidi sve te morske životinje koje će ona istraživati, ali mu je ona smireno odgovarala da će za to biti vremena kada malo poraste. Otac je nekoliko meseci krio od njega da je majčin brod nestao u velikoj oluji, ali Petar ni dan danas nije izgubio nadu. Od maminog nestanka još nije prošlo ni dve godine i nije mogao da vidi razlog zbog kog se ona jednog dana ne bi pojavila – Robinson Kruso je preživeo brodolom i uspeo da opstane decenijama, pa zašto ne bi i mama? Čekaće do onog dana koji mora doći, do dana kada će on kao kapetan broda biti dovoljno sposoban da krene za majkom, sve morske struje ga neće sprečiti u tom poduhvatu. Glasno kreštanje ga je vratilo u sadašnjost, Arno je držao jednu od sunderastih loptica u kljunu, želeo je da se igraju.

– Nije mi sada do toga, Arno – reče Petar i okrenu se na bok.

Maslinasti papagaj ispusti lopticu iz kljuna, spusti se pored njega i počeo da čupka prekrivač na kom je dečak ležao.

– Sutra, Arno, sutra – promrmlja Petar i okrenu se na stomak.

Papagaj je osetio neraspoloženje svog vlasnika i odleteo je na drveni stalak u obližnjem uglu.

Petar je duboko usnio. Video je slabašne morske talase kako se lenjo uspinju i spuštaju. Bio je to lep prizor. Slameni šešir koji do tada nikada nije nosio štiti ga je od sunca. Pogled mu se zadržao na užarenoj lopti, a onda je osetio podrhtavanje. Nešto ga je drmusalo poput tla koje se trese. Nije znao šta ga je snašlo, nešto ga je šćepalo za ruku. Naglo se probudio i opazio je Arnoa koji ga je uporno vukao za rukav. Zabio je slabašne kandže u tkaninu i nije mu padalo na pamet da je pusti.

– Šta radiš? – upita dečak lenjo.

Konur primeti da ga je probudio i opusti kandžice. Odleteo je do prozora i glavom klimao ka dvorištu.

– Ne možemo sada napolje, znaš da tata ne dozvoljava da izlazimo noću – procedi umorno i zagnjuri glavu u jastuk.

Papagaj naglo slete na njega i povuče ga za kosu.

– Aaa! Šta ti je, Arno?

Ptica brzo odlete ka prozoru i kucnu kljunom po staklu.

– Ne razumem – reče Petar, ali ipak ustade iz kreveta i pogleda kroz prozor.

U prvi mah nije video ništa što bi ga zanimalo, zatim opazi dve čudnovate prilike u žbunastom cveću.

– Šta bi to moglo biti?

Pogledao je bolje i primetio dva stvorenja visine nešto iznad jednog metra, uskog tela, čak suviše mršavog da bi mogli da budu deca ili pak neke životinje koje je on poznavao. Koliko je mogao da primeti u mraku, bili su žućkastosive boje.

– Šta li je to? – Petar preneraženo zapita i zagleda se u papagaja, koji na to samo zakrešta. – Tiše – šapnu Petar

i pokaza Arnou da ne pravi buku. – Moraćemo proveriti o čemu se radi – dodade i navuče patike.

Zatim stavi prst na usta i pruži Arnou ruku, na šta ovaj sleti na njegovo desno rame. Hodao je na prstima, jer nije mogao da dozvoli sebi da probudi Mariju. Dadilja bi ga dobro iskritikovala i morao bi da se vrati u krevet. Silazak niz stepenice mu se neverovatno odužio. Kada je prošao poslednji stepenik osećao se duplo lakšim i okretnijim. Otišao je do kuhinjskog stola na kojem je Marija ostavljala ključ, zgrabio ga i pohitao ka vratima. U tren oka je okrenuo ključ i našao se na osvetljenom travnjaku ispred kuće. Osvrnuo se nekoliko puta ne bi li spazio čudnovata bića, ali nije ih video. Šunjao se. Znao je da moraju biti negde u blizini, prošao je ispod Marijinog prozora i ponovo ih ugledao. Nije znao s čim da ih uporedi, bili su toliko različiti od svega što je do tada video. Hodali su kao ljudi, ali su im noge bile nešto tanje. Na tanke noge se naslanjalo dugačko telo i vrat koji se sužavao, a nad celom pojavom dominirala je mačkolika glava, ili je bar to bilo jedino s čim je mogao da je poistoveti. Ruke su im bile duže od nogu i delovale su snažno. Šta li su, zaboga, oni? Nije smeo da im se približi suviše, jer nije znao kako bi mogli da reaguju. Pratio ih je s bezbedne udaljenosti i katkad pokazivao Arnou da ne sme da ispušta iznenadne zvukove. Prošli su kroz ogromni park koji je prethodio hangarima u kojima je otac radio. Nekoliko puta je morao da se priljubi uz drvo ili da čučne iza žbuna pošto se čudnovati dvojac vrlo često i naizgled nervozno okretao i gledao iza sebe. Nikada u životu nije osetio toliku potrebu da ne bude viđen, ali morao je da sazna šta su oni i zbog čega

su tu gde jesu. Skoro pola sata je nečujno išao za njima. Kada bića zastadoše, stali su tačno kod ulaza u hangare i mlatarali su rukama kao da se nalaze usred žučne rasprave. Prepirka je trajala oko minut, nakon nje otvoriše vrata kao da nisu bila zaključana i uđoše. Petar potrča za njima i vide da mršava stvorenja svu svoju pažnju usmeravaju na raketu, za koju je njegov otac bio zadužen. Nije više mogao da izdrži i iz grudi mu se oteše reči:

– Šta radite vas dvojica? – i tada se zaprepastio.

Bića su se okrenula ogromnom brzinom i tek tada je uspeo da vidi njihove oči, bile su ogromne. Nije znao šta da čini. Oni su se ukopali u mestu, a ni on nije znao da li sme da se pomeri. Gledali su se nepomično. Potom se stvorenja odjednom uspaničiše, krenula su da beže u jednom pravcu, gde se sudariše, da bi u sledećem trenutku pošla na drugu stranu, dok jedno od njih ne podiže ruku uvis i promrmlja glasno čudne reči za koje Petar nije mogao ni da pojmi šta znače. U ruci je držao stvarčicu koja je nalikovala povećem klikeru. Ta stvar je snažno pulsirala svetlošću tako da je mogla biti sve sem klikera. Hladan talas prostruja pored Petra, Arno se jedva držao na ramenu. Sivilo nalik gustoj magli je ispunilo prostoriju. Čime su se bića poslužila kako bi ga izbegla? Nekoliko koraka ispred sebe Petar je ugledao nešto nalik rupi u prostoru. Tamnoplavi prostor veličine odraslog čoveka bio je obasjan slabašnom, ali ujedno i opijajućom plavkastom svetlošću. Mogao je da se vrati kući, pozove oca i da uzbuni ostale stanovnike ostrva kako bi saznali o čemu se zapravo radi, ali Petar je jednostavno bio Petar i nije mogao da dozvoli da neko drugi rešava njegove probleme

ili umesto njega krene u pustolovinu. Spreman na sve, hrabro je zakoračio u prozračni procep...

Najednom se zavrteo kao na najbržem ringišpilu. Plava svetlost ispunjena žućkastim česticama klizila je oko njega. Bilo je toliko nestvarno da je pomislio da sanja, ali to nije bilo moguće. Sećao se momenta u kom ga je Arno probudio, njihovog izlaska iz kuće, jurnjave za nepoznatim bićima. Vrtelo mu se u glavi, smatrao je da leti brzinom neke vanzemaljske letelice, pošto nije verovao da ijedna letelica stvorena na Zemlji može da se kreće toliko brzo. Samo što letelice nigde nije bilo. Oko njega nije postojalo ništa sem ogromnog i nesagledivog praznog prostora tamnoplave boje. Negde u samom kraju svesti mogao je da čuje panično Arnoovo kreštanje. Oči više nisu mogle da prate sve ono što se odigravalo oko njega, vrata njegove svesti su se zatvorila, onesvestio se.

– Šta ste to uradili? Ovako nešto nije smelo ni da vam padne na pamet! – grub glas je odzvanjao kao u snu. Čuo je i nekakve glasne i nerazgovetne zvukove.

– Nema opravdanja! Znao sam da ste brzopleti, ali nisam mogao ni da pretpostavim da ćete napraviti ovakvu grešku. Sačekaćemo da se dečak probudi, pa ćemo videti ko je i šta ga je navelo da krene kroz međuprostor.

Petar otvori oči. Nije mogao da raspoznaje oblike, video je samo obrise, dok mu je puno obličje bića i predmeta bilo nejasno. Protresao je glavom i ispred sebe ugledao visokog čoveka pedesetih godina. Duga tamnosiva kosa je bila prvo što bi svakom zapalo za oko pri pogledu

na ovog čoveka. Gornji deo tela mu je pokrivaio dugački svetlosmeđi kaput u čijoj senci su se skrivala dva žućkasto-siva bića. Sivokosi čovek se spustio na kolena i pomogao Petru da se pridigne.

- Jesi li dobro, dečače? – upita čovek grubim glasom.
- Moglo bi se reći – odgovori Petar bunovno.

Čovek primeti da se Petar zagledao u dvojac koji mu se pribio uz bokove i veselo progovori: – Ovo su Rag i Bag, ja sam Hogen. Njih dvojica nisu dovoljno pazili, te su svojom nespretnošću dozvolili da budu primećeni i praćeni, a tebe, dečače, tebe je tvoja radoznalost dovela na mesto o čijem postojanju nisi mogao ni da sanjaš. Kročio si kroz međuprostor! Već decenijama niko nije učinio podvig sličan tvom. Na ovom svetu sada postoje dva ljudska bića – ti i ja. Do skoro sam tu čast da ovde budem čovek imao samo ja, a ti si mi se sasvim nenadano priključio.

Petru se u glavi vrzmalo na stotine pitanja, osećao je strah od nepoznatog, ali granicu straha je uveliko premašio nivo dečje radoznalosti i Petar hrabro upita:

- Gde je Arno?
- Ako misliš na ratobornog papagaja – reče sedokosi i pokaza dva ujeda na svojoj desnoj šaci – uspeli smo da ga smirimo. Jednostavno smo mu dozvolili da bude u tvojoj blizini.

Čovek pokaza prstom uvis i dečak ugleda svog ljubimca. Konur je stajao na jednoj od mnogobrojnih polica, tik iznad njegove glave.

- Ali gde sam ja, kakva je ovo igra? – upita Petar i ustade.
- Dečače, daleko si od igre – reče čovek zvani Hogen i okrenu mu leđa. – Ma koliko ti sve što ćeš videti u

narednim minutima ili satima bude nestvarno, to je naš svet. Mesto naših nadanja, strahova, radosti...

Petar nije znao kako da reaguje. O čemu je zagonetni čovek govorio?

– Dečače, jesi li se ikada zagledao u Mesec? – upita sedokosi i brzo se okrenu.

– Naravno da jesam, ali kakve to veze ima s bilo čim? – odgovori mu Petar prkosno i uze Arnoa u ruke.

– I šta si video? – upita Hogen.

Petar je bio skroz zbunjen, ali ipak odluči da odgovori čoveku.

– Pa Mesec. Njegove različite oblike, u zavisnosti od položaja prema Zemlji, njegovu boju, kraterne koji se primete zbog svoje tamnije boje.

Sedokosi se grohotom nasmeja i sede u jednu od povećih stolica, očima pokaza ka jednom od izlaza iz prostorije i reče: – Izađi na balkon.

Petar ga pogleda s čuđenjem, ali vremena za čekanje izgleda nije imao. Dvojica mališana pod nazivom Rag i Bag ga povukoše jedan za jednu, a drugi za drugu ruku i povedoše u pravcu balkona. Stupio je na kameni balkon ograđen drvenom ogradom i bacio pogled ispred sebe. Nije mogao da veruje, od silnog uzbuđenja je osećao podrhtavanje u nogama. Trepnuo je nekoliko puta, da li su ga oči varale? Nebo je bilo svetložučkaste boje, dok je reka koja je tekla u neposrednoj blizini zdanja bila zadivljujuće svetloplave boje, prošarana najrazličitijim kamenjem koje je u životu video. Toliko boja na jednom mestu je bilo moguće videti samo u dečjoj bojanci. Tlo je bilo pepeljastosivo, s tim što je žbunje svetlonarandžaste,

smeđe i plave boje ulepšavalo krajolik. U daljini je prime-
tio ogromnu provaliju iza koje se nalazilo uzvišenje nalik
skupini brdašaca.

– Neverovatno – ote mu se glas. – Ne mogu da verujem!

– Veruj mi da je i moj prvi utisak bio sličan – reče
nepoznati stranac. – Ovde sam decenijama i svako jutro
se ponovo iznenadujem i oduševljavam.

– Da li Vi pokušavate da mi kažete da smo na Mesecu?
– upita Petar i nastavi ne čekajući odgovor. – To je jed-
nostavno nemoguće, da ovakvo nešto postoji na Mesecu
neki od naučnika bi do sada to otkrili. Površina Meseca je
bez ikakvog rastinja, pa samim tim i bez ikakvog života.

– Da li sam ja ijednom spomenuo nešto o površini
Meseca? – izgovori čovek i slatko se nasmeja.

Petar više nije znao šta da misli. Bilo mu je jasno da sa
Hogenom ne može voditi normalan razgovor, pošto mu
je isti bio nejasan, a nezgrapna stvorenja koja su trčkala
oko njega i Arnoa nije mogao čak ni da razume.

– Pričaš o nauci i naučnicima, dečače. Bio sam na toj
strani i nisam želeo da vidim ništa što bi moglo biti iza
granica realnog i ljudskog saznanja. Sve dok nisam došao
ovamo... Od nauke sam odustao samo nekoliko dana po
svom dolasku na ovaj koliko nestvaran toliko i veličan-
stven svet, među bića i prostore koji su toliko drugačiji,
a ujedno i mnogo jednostavniji od onih na Zemlji. Moja
verovanja i ubedenja iza kojih sam čvrsto stajao bila su
kao rukom odnesena. Naučio sam kako da zavolim ovaj
svet u trenutku kada sam morao da biram između golog
života i ostanka ovde. Moj mladalački duh me je terao
da čitavom naučnom svetu obznanim ono što sam ovde
zatekao, ali na sreću ili na moju tadašnju nesreću, više

sile koje su stvorile ovaj zadivljujući svet sprečile su me u mojoj destruktivnoj nameri. Da su ljudi bili sposobni da u ova prostranstva ulaze po svom nahodanju i koriste ovdašnje nepresušne resurse, verujem da bi bića ovog sveta bila ili potlačena ili na ivici izumiranja.

Biće koje je Hogen nazvao Bag skoči ka Arnou i papagaj ga već u narednom trenutku udari kljunom što je jače mogao. Buljavko odskoči i uhvati se za malene uši, zatim podiže ruku i uz salvu nerazumljivih glasova skoči ka papagaju. Skok nije dugo trajao. Sedokosi ga uhvati za usko telo i spusti iza sebe. Nije mu bilo drago što je prekinut u govoru, ali nije pokazivao ni znake nervoze.

– Vidiš! Ovde su sva bića uvek spremna za igru ili za borbu. Prosto da prostije ne može biti. Naravno, dobro i zlo uvek postoje, ali ovde je dobro i dalje na ceni i odnosi prevagu.

– Izvinjavam se što Vas prekidam – reče Petar učtivo.
– Na osnovu svega što ste do sada rekli, pomišljam da moj odlazak odavde neće biti moguć – dodade Petar, sada već ozbiljno zabrinut za svoju budućnost.

– Tvoja i moja sudbina nisu iste, dečaće. Ja sam ovde dospeo u zrelih godinama, dok si ti još samo dete. Ja sam bio unapred upoznat sa načinima dolaska do tuda i sredstva koja bi mi to omogućila bila su mi znana. Ti si dečak. Pre svega, najverovatnije niko ne bi poverovao u tvoje priče. Pored toga, ne samo što ne znaš kako da dođeš do tuda, nego ti čak ni načini povratka do kuće nisu jasni.

Čovek stade s pričom i zagleda se u prelepo nebo koje je sada poprimalo snažnije nijanse žute boje. Potom reče:
– Ne boj se, nećeš biti zatočen protiv svoje volje, mada

sam uveren da želiš bolje da upoznaš svet u koji si dospao. Veruj mi, drugu priliku nećeš imati!

Petru je bilo nelagodno, nije znao šta da misli. Toliko toga ga je zadesilo za kratko vreme, da više nije mogao da razmišlja trezveno. Nikada nije bežao od pustolovina i nepoznatog, pa to neće učiniti ni ovog puta. Razmislio je što je bolje mogao i tek onda odgovorio:

– U pravu ste! Ostanak od nekoliko sati mi ne može naškoditi, svejedno nemam pametnijeg posla.

Sedokosi čovek se nasmeja i sede za pravougaoni sto da bi zatim i sam Petar učinio isto.

Nekoliko sati... „Nekoliko sati“ su bile Petrove reči pre nego što je bezbrižno seo s Hogenom i poveo razgovor o svetu u koji je dospao. „Nekoliko sati“ je bilo ono što je izrekao ne razmišljajući previše, a pitanje je da li bi sa takvom lakoćom seo pored više nego intrigantnog sago-vornika, da je znao da će sati postati dani, a dani nedelje.

Novi dom daje nadu

Sedeo je dugo na stolici. Rag i Bag su nekoliko puta pred njega izneli piće koje do tada nije imao prilike da okusi. Piće blago smeđe boje posluživano je u plitkim okruglim činijicama, a Petar je morao priznati da je izvrsno. Imalo je ukus karamele, začinjene pepermintom. Hogen mu je pojasnio da je to njegovo omiljeno piće i da ga je prvi put probao kada se zatekao u poseti jednom od ratničkih naroda koji je boravio na krajnjem severu. U pitanju je bio narod Morbena. Po Hogenovom mišljenju, Morbeni su bili nezaustavljivi u borbi licem u lice. Njihova brzina, spretnost, kao i veština rukovanja raznovrsnim oružjem je bila neprikosnovena. Takođe je saznao da su Morbeni mogli da razviju sposobnost letenja, ali da su tom veštinom uspeli da ovladaju samo malobrojni pripadnici ovog naroda. Petar je želeo da sazna što više o ovim ratnicima, ali mu je Hogen poručio da za te priče ima vremena. Sada je morao da mu razjasni događaje koji su doveli do stvaranja međuprostora i način na koji je on uticao na

to. Stranac mu je ispričao da je lično poslao Raga i Baga na Zemlju kako bi se iz prve ruke uverili u kom pravcu se razvija projekat na kojem je Markus radio. Hogen je priznao Petru da ga je zanimalo kako napreduju projekti naučnika koji su vezani za put na Mesec, pošto on sam nije mogao da napusti svet u kom se nalazio.

Petar je s neskrivenim oduševljenjem slušao svaku Hogenovu reč, da bi ga naposletku ipak pitao ono što mu se vrzmalo po glavi:

– Ali zbog čega ne želite da bar nakratko napustite ovaj svet i vratite se tamo gde ste odrasli?

Zatim začuta na trenutak i nastavi:

– Takođe vas moram upitati još nešto. Kako to da niko sem vas nije otkrio postojanje svega što se ovde nalazi?

– Nije da nisam želeo da se vratim, jednostavno sam osećao da je moja dužnost da ostanem ovde – reče sedokosi lagano. Na tren se zagleda ka nebu koje je poprimalo narandžastu boju, te nastavi svoju priču: – A bojim se da više i ne smem da se vratim...

– Zbog čega? – upita Petar tiho i zagleda se u čoveka u čijim se očima mogla primetiti duboka tuga.

– Dečaće – prozbori stranac jedva čujnim glasom – bojim se da bi to bilo moje poslednje putovanje... Da sam proživio svoj vek na Zemlji, više me ne bi bilo među živima. Mojih vršnjaka odavno nema. Životni vek unutar Meseca je daleko duži nego onaj na Zemlji. Ne znam da li bi me moje stvarne godine sustigle kada bih se vratio tamo gde sam odrastao.

– Kažete 'unutar Meseca' – izgovori Petar i s velikim čuđenjem se zagleda u čoveka kojeg do pre nekoliko sati nije poznavao.

– Svašta sam ti napričao – reče Hogen veselo, dok mu se raspoloženje primetno popravljalo – a ono najvažnije sam izgleda ostavio po strani. Ovaj svet se razlikuje od ostalih po tome što sam stvara potrebnu energiju. Energija na kojoj sve živo i neživo na njemu počiva nalazi se u središtu Meseca. Postoje zapisi u kojima je zabeleženo da su pripadnici nekih rasa i naroda uspeli da stignu do samog središta i uvere se šta je to što ovom svetu daje život. Od spisa do spisa podaci se razlikuju. Jedni govore da je u pitanju ogromni kristal, drugi spominju potok Života od kojeg kasnije nastaju sve vode koje nam daju život i potrebnu hranu, treći kažu da je u pitanju prabiće koje živi u najdubljim pećinama i svojim neograničenim moćima pruža život svemu što vidimo, ali nigde nisam primetio da je neko pružio dokaze o tome šta se zaista nalazi u središtu. Ono oko čega se većina naroda i rasa slaže je da su Drevni ti koji su u središtu ostavili moć koja daje život i kontroliše vremenske i druge prilike koje su za njega potrebne.

– Drevni? Ko su oni? – upita Petar više nego zainteresovano.

Hogen začuta. Na njegovom licu se jasno odražavala dvojba. Petar nije bio siguran da li čovek ne želi da govori s njim o Drevnima koje je spomenuo ili ne zna dovoljno o toj temi.

Visoki čovek napravi nekoliko koraka po prostoriji i tiho nastavi:

– Po mojim saznanjima, Drevni su bića prastarih vremena, bića koja su ulivala život mnogim svetovima, pa tako i ovom. Kada i kako su stvorili ovaj svet, ja ne znam. Čak ni vladari koji gospodare ovim prostranstvima nemaju odgovor na takvo pitanje.

Razgovor koji su Petar i Hogen vodili otegao se do kasno u noć. Petrova pitanja i Hogenovi odgovori neprestano su se smenjivali. Dečakova radoznalost nije imala granica.

Hogen napokon ustade od stola i umorno reče:

– Dečko, na neka od tvojih pitanja čak ni Eoni sveštenica ne bi imala odgovor.

– Eoni sveštenica – ko je to? – Petar postavi jedno od nebrojenih pitanja.

– Ovo je poslednji odgovor za danas – dodade Hogen i nasmeši se. Eoni sveštenica je pripadnik naroda Eoni. Eoni su jedan od najzagonetnijih naroda koji postoji u ovom svetu. Oni ne pripadaju materijalnom svetu, ali isto tako nisu u potpunosti ni pripadnici sveta duhova. Oni su bića koja se veoma retko mogu sresti – izgovori Hogen i skloni kosu s očiju. – U vezi sa njima i njihovim nastankom postoje mnoge priče, ali daleko najzanimljivija je upravo ona o sveštenici. Priča kaže da svako ko uspe da pronađe njeno stanište ima pravo da postavi jedno pitanje na koje je ona dužna da odgovori. Nekolicina velikih ratnika, poglavara naroda i plemena koji su kroz istoriju nalazili put do nje, zaklinjala se da je ona na svako pitanje uvek imala spreman odgovor.

– Da li Vi znate gde ona boravi? – upita Petar i poskoči.

– Jedan od razloga zbog kojih tajna o sveštenici vekovima nije otkrivena je taj što bi onaj koji bi je pronašao posle razgovora s njom gubio pamćenje, tako da nikom nije pošlo za rukom da je pronađe više od jedanput... Naravno, odgovor na pitanje zbog kojeg je posetilac krenuo na opasno putovanje bio bi zapamćen, jer koja bi bila svrha samog polaska kada onaj koji bi uspešno obavio poduhvat ne bi bio nagrađen.

Petar je bio srećniji nego ikad, ščepao je Arnoa u zagrljaj i pribio se uz njega. Dečakove molbe su bile uslišene. Ono o čemu je noćima maštao moglo je biti ostvareno i to mnogo ranije nego što je pomišljao. „Ona ima odgovor na svako pitanje.“ Ta misao mu je strujala kroz glavu. Više od jednog pitanja nije ni imao potrebu da postavi. Interesovalo ga je samo gde se nalazi njegova majka. Konačno će moći da sazna istinu!

– Ja ću je pronaći! – povika samouvereno.

– Polako, dečake. Mnogi stariji, odvažniji i moćniji nisu mogli da izvrše takav poduhvat. Tvoja želja je lepa, ali moraš biti svestan svojih mogućnosti – kaza Hogen i pogleda Petra ne uspeavajući da sakrije iznenađenje.

– Moje moći možda nisu velike – usprotivi se Petar i dodade – ali moja želja je ogromna i toliko jaka da jača ne može biti! Zbog odgovora koji želim da čujem spreman sam da krenem i u samo središte vašeg sveta.

– Ovako krupne reči potpuno su svojstvene tvom uzrastu. Kojem je, doduše, svojstveno i odustajanje pri nailasku na teže prepreke.

– Odustaću onog trenutka kada u meni više ne bude snage – reče Petar. – Čini mi se da me je sama sudbina povela za Ragom i Bagom – i zatim snažno pomazi jedno od stvorenja čija je glava nalikovala glavi neke nesvakidašnje mačke, na šta stvorenje odskoči dalje od njega mrmljajući sebi u bradu. Nasmejao se odjednom osetivši mnogo veću privrženost prema čudnom dvojcu. – Možete li mi pomoći da pronađem sveštenicu? – upita Hogena, ponadavši se.

– Tama se odavno spustila – reče Hogen. – Bag će te odvesti do odaje u kojoj ćeš se odmoriti. Ako i sutra

budeš čvrsto stajao iza svog zahteva, naći ću način da ti pomognem.

Petar je osetio da mu dalje navaljivanje ne bi pomoglo. Hogen je odavao utisak srdačnog, ali i čvrstog čoveka. Verovao je da ne bi ni bilo uljudno da navaljuje pošto mu je čitav dan stajao na usluzi. Bag izbulji oči i povuče dečaka za sobom. Odveo ga je u sobu u kojoj je celokupan nameštaj bio sačinjen od njemu nepoznatog zelenkastog materijala. Arno se smestio povrh kreveta i počeo da ispušta mnoštvo zvukova. Petar je znao da je njegovom malom prijatelju veoma čudno što će spavati van sobe na koju je navikao. Spustio se na tvrd ležaj i pokušao da zaspi s nadom da noć neće dugo trajati.

Nije uspevao da utone u čvrst san. Mnoštvo misli mu se vrzmalo po glavi i ogromno oduševljenje koje ga je ispunjavalo nije moglo da utihne. Okretao se ovamonomo, pokušavao da se namesti u odgovarajući položaj, ali ništa nije davalo rezultate. Naposljetku je odlučio da ustane. Pogledao je ka Arnou koji je ravnomerno disao i očigledno nije imao problema sa snom. Tiho je odškri-
nuo vrata sobe u kojoj se nalazio i izašao u hodnik koji je bio osvetljen tek pokojim lampionom. Stigao je do velike prostorije gde je prvi put video Hogena. Unutra je bilo mračno. Produžio je do balkona i uverio se da se noć u unutrašnjosti Meseca ne razlikuje previše od one kod kuće. I jedna i druga su bile mračne, samo što je za razliku od mnogobrojnih zvezda koje su krasile nebo nad Zemljom, ovdašnje nebo bilo prazno. Petru nije bilo jasno kako bića koja naseljavaju svet u koji je nedavno

dospeo putuju i da li se uopšte usuđuju da tako nešto čine tokom noći. Dugo je stajao zagledan u tamu, razmišljajući o svemu što ga je zadesilo. Koliko juče mislio je o školskim zadacima i svakodnevnim obavezama, a već danas je bio hiljadama kilometara udaljen od kuće. Toliko udaljen od svega i svih koje je poznao. Bojažljiviji deo svesti mu je savetovao da bi možda najpametnije bilo da se vrati kući, ako za to postoji način i potom ovamo dovede oca ne bi li mu pomogao u potrazi. Ali drugi deo njegove svesti, onaj koji je razmišljao o jedinstvenosti prilike u kojoj se našao, osećao je da takav rasplet događaja neće biti moguć. Tražio je šansu da pronađe majku i sada kada mu se ta šansa konačno ukazala nije imao nameru da joj dopusti da mu isklizne kroz prste zbog nesigurnosti ili bojažljivosti. U ovu pustolovinu krenuće sam i moraće da se osloni na sopstvene snage. Svim srcem se nadao da je dorastao svemu što ga očekuje. Jako se zagledao u tminu i onda se dogodilo nešto što će godinama pamtiti kao prvo svitanje koje je dočekao u svetu tako dalekom od kuće.

Zvuk nalik mešavini blagog kotrljanja morskih talasa i pesme stotine ptica pevačica prolomio se prostranstvom. Noć je postajala svetlija. Petar nije mogao da shvati šta se događa. Crnilo se pretvaralo u sivilo. Zvuk je postajao sve snažniji, potpuno mu se uvukao u glavu. Menjanje boja se nastavljalo, siva je prelazila u belu, a ptičji poj pretvorio se u nešto nalik kompoziciji suludog umetnika. Postao je brz, razarajući, skoro pa mahnit i onda najednom prestao. Sekundu ili dve kasnije svodom zagospodari kugla prepuna svetlosti i raspuknu se poput ogromnog balona. Kovitlac najrazličitijih boja pretvori se u zelenu čija dominacija nebom potraja svega nekoliko trenutaka, nakon

čega se pretvori u svetložutu. Petar prepozna boju neba koju je video posle prolaska kroz međuprostor.

– Zapanjujuće – Petar ču Hogenov glas iza sebe i okrenu se. – Vidim da si prisustvovao Buđenju.

– Kakva su to čudesa? – progovori Petar, jedva zadržavajući dah. – Da li se ovo dešava svakodnevno?

– Buđenje života se događa pri osvitu svake zore, tačnije posle svake noći – odgovori mu Hogen. Potom ode do balkona i nasloni se na ogradu. – Buđenje je svakodnevna pojava, ali za mnoge i dalje predstavlja enigmnu. Narod Hrabzena koji naseljava Hrabzensku dolinu ima priču koja se smatra najstarijom na ovom svetu. U njoj je rečeno da su Drevni u ovaj deo galaksije doputovali na ogromnim pticama i da su posle stvaranja sveta ostavili jednu od njih da motri na kristal koji uliva život svetu. Priča dalje kaže da su Drevni podučili Hrabzene kako da se ophode prema ptici čuvaru, to jest objasnili im na koji način o njoj da se staraju. Hrabzeni su potom s generacije na generaciju to prenosili kao najstrožu tajnu svog naroda i određivali nekolicinu najsposobnijih čiji je zadatak bio da se brinu o ptici Drevnih, koja ispušta zvuke koje si čuo. Njeno jedinstveno pevanje prethodi Buđenju. Hrabzen-ske priče takođe govore da ptica ispušta takve zvuke jer i dalje tuguje za svojim gospodarima i ostatkom jata koji je bespovratno otišao.

– Da li je to istina? – upita Petar.

– Ako želiš da veruješ – odgovori Hogen i blago slegnu ramenima. – Hrabzeni veruju. Sada, da li i ostali narodi veruju, to zavisi od njih. Neki veruju, neki ne. U svakom slučaju priča je zanimljiva i daje bar nekakvo objašnjenje, a bolje je imati više različitih odgovora nego nemati nijedan.

Petar se zamislio i odlučio da se koncentriše na ono što je zaista bitno. Ovakve priče jesu lepe i zanimljive, ali mu neće mnogo značiti u njegovoj potrazi.

– Hoćete li mi pomoći da pronađem Eoni sveštenicu?
– upita Hogen.

– Pomoći ću koliko god mogu – reče Hogen i pljesnu rukama. Rag i Bag se velikom brzinom stvoriše ispred njega. – Želja da ti pomognem tako što ću krenuti s tobom postoji, ali nisam u mogućnosti da ti se pridružim. Mesečevi skakači će te služiti verno koliko i mene. Sinoć sam razgovarao s njima i dogovorili smo se o svemu.

Stvorenja su ga pogledala molećivo kao da se i dalje nadaju da će im gospodar reći kako je sve ovo samo šala i dopustiti da ostanu s njim. Hogen se sagnuo i rekao im nešto što Petar nije mogao razumeti. Onda je ustao, otišao do jednog zida i kucnuo po njemu. U zidu se pojavi rupa, u kojoj se nalazila ljubičasta kutija koju su krasile stotine srebrnastih gravura. Posegnuo je rukom u kaput i izvukao ključ zlatne boje. Stavio je ključ u bravu i lagano ga okrenuo. Otvaranje kutije je pratila blaga škripa, koja je govorila da kutija dugo nije otvarana. Zatim Hogen odatle nešto izvadi i obrati se Petru:

– Priđi, dečače.

Petar se približi i sedokosi mu pruži četvrtasti predmet.

– Šta je to? – upita Petar gledajući u prozirnu stvarčicu.

– Kamen razumevanja. Ja imam isti takav.

Sa vrata je skinuo ogrlicu i Petar na njoj vide identičan predmet. Bilo je nemoguće ne primetiti njihovu sličnost ili bolje rečeno istovetnost.

– Pomoću njega ćeš moći da razumeš govor svih rasa, naroda i životinja koje hode ovim svetom, a i svi oni će

moći da razumeju tvoj govor koji nije poznat nikome od njih. Ja sam jedina osoba s kojom trenutno možeš da komuniciraš bez ovog kamena.

Petar preusmeri svu svoju pažnju na kamen i krenu da ga stavi u džep, kada mu Hogen dodade i ogrlicu.

– Stavi ga na nju. Ne verujem da bi želeo da ga izgubiš na putu koji ti predstoji.

Približio je kamen ogrlici i on s lakoćom ulegnu u ležište na njoj.

– Je li to zaista namena ovog kamena? – Petar znatiželjno upita.

„Dečak baš i nije pametan“, začuo je slabašan glas i okrenuo se. Rag i Bag su se veselo smejujli.

– Glupko! Moje ime je Rag, a ovo je moj brat Bag – reče mesečev skakač koji je bio s leve strane i rukom pokazao ka onom drugom.

– Nemoj mnogo da mu objašnjavaš, neće uspeti da zapamti – izgovori drugi mesečev skakač i podrugljivo se osmehnu.

Utom se prostorijom razleže kreštavi glas, u kojem se osetila ljutnja:

– Ostavite ga na miru, on je pod mojom zaštitom!

Petrov pogled kao da se prilepio za Arnoa. Nije mogao da veruje. Pomeranje njegovog kljuna su pratile reči.

Ukočio se. Svašta je prošao u kratkom periodu, ali ovo ga je ostavilo zabezeknutim. Shvatio je da mora da se suoči sa realnošću. Napokon je shvatio da sanja. San je bio dug i više nego stvaran, ali bilo je vreme da se probudi. U glavi mu se komešalo... Sinoć je verovatno zaspao i od tada se nalazi u snu. Želja za majkom ga je dovela u nestvarni svet u kom je sasvim moguće pronaći je. A sada se desilo

i ovo s Arnoom. Od kada ga je dobio od oca, želeo je da komunicira s njim, i eto... Čini se da je uspeo da skroji svet u kom su njegove najveće želje ispunjive i moguće. Zatvorio je oči jer je, ma koliko bolno bilo, morao da se vrati u stvarnost. Želje su ga zaslepele i došlo je vreme da ih obuzda. Protrljao je oči i otvorio ih. Hogen, Rag, Bag i Arno su i dalje bili tu. Odlučio je da snažnije protrlja oči i konačno se probudi. Trljao je, trljao i posle nekoliko trenutaka ponovo pogledao oko sebe. Sve je bilo isto... Nije znao šta mu je činiti. Kakav je to san iz kojeg čovek ne može da se probudi? Pogledao je ka mesečevim skakačima i čuo Baga kako se obraća Hogenu:

– Gospodaru, nemojte nas terati da pođemo s njim. Prihvatili smo to što nije najbistriji, ali i sami vidite da mu razum nije zdrav. Ponaša se kao Gloken koji se nadisao močvarnih gasova.

Hogen strogo odmeri Baga i pride Petru.

– Dečaće, jesi li dobro? Šta nije u redu?

Petar ga pogleda i odgovori:

– Ništa od ovoga nije moguće, sinoć sam zaspao i sve ovo je samo plod moje mašte.

Hogen brižno spusti ruku na njegovo rame i zaštitničkim glasom reče:

– Prihvatiti sve ovo nije lako. Svet i život koji si zatekao ovde razlikuju se od svega što si do juče poznavao i o čemu si učio. Na prvi mah si sve lepo i lako prihvatio, ali sam znao da ćeš pre ili kasnije imati poteškoća... Ukoliko si i dalje istrajan u svojoj nameri da pronađeš Eoni sveštenicu, Rag i Bag će ti pomoći, a verujem da će prisustvo tvog pernatog prijatelja umnogome olakšati potragu i iskušenja koja se nalaze pred tobom.

– Kako da znam da sve ovo nije samo moja izmišljotina? – upita Petar i zagleda se u pod. Trezvenost koju je doskora mislio da poseduje, kao da mu je iščilela kroz uši. Nije bio sposoban da razmišlja na pravi način. Osetio je Arnoovo kretanje na desnom ramenu. Digao je glavu i zagledao se u njegove oči. Papagaj ga načas odmeri i onda progovori:

– Nas dvojica smo tim. Sećaš li se koliko puta si to izgovorio, a ja nisam bio u stanju da ti odgovorim. Vрати se u normalu i živni! Ovo je pustolovina koju smo toliko dugo očekivali i kakvu si priželjkivao svakog dana.

– Arno, ovo nije moguće! – reče Petar, iako je osetio da mu se raspoloženje lagano popravlja.

– Misliš? – reče papagaj i gricnu ga za uvo.

– Aaa! Zbog čega si to uradio? – viknu Petar i poskoči kako bi dohvatio konura koji se vinuo iznad njega.

– Sada ti je bar jasno da ne sanjaš – odgovori mu Arno kroz kreštavi smeh.

– Dođi ovamo, barabo jedna! – uzviknu Petar i veselo ga zagrli.

– Moja krila! – zavapi Arno.

– Izvini – reče Petar i popusti stisak.

Osećao je da je snažan poput džina. Srce mu je ubrzano kucalo. Arno i on će uspeti da pronađu Eoni sveštenicu. Nije želeo da izgubi ni trenutak. Put je pred njim i name-ravao je da ga savlada.

– Rag i Bag, da li ste spremni za pokret?

Mesečevi skakači se pogledaše i slegnuše ramenima.

– Poći ćemo, dečaće, ali znaj da to činimo samo zbog gospodara – reče Bag i gegajući se ode po zavežljaj koji se nalazio u ćošku prostorije.

– Mladiću, deluješ kao da si odjednom porastao! – reče Hogen i potapša ga po ramenu. – Dan je još uvek mlad i sada je pravo vreme za pokret. Uzećete stvari koje sam vam pripremio za put, a ja ću vas čekati dole – rekavši ono što mu je bilo na umu, sedokosi se okrenu toliko brzo da mu se kaput zavijorio i potom ode u žurbi.

Petar, Arno i mesečevi skakači strčaše niz spiralne stepenice brzinom vetra. U podnožju zdanja ih je čekao Hogen sa začuđujućim stvorenjima za koje će Petar kasnije saznati da se zovu grontovi i da neki od njih mogu biti pripitomljeni za jahanje. Stvorenja su bila malo niža od prosečnog konja, ali dosta stabilnije građe i nešto duža. Na levoj i desnoj strani glave imala su po dva para sićušnih očiju, upalih u lobanju, dok im je koža bila za nijansu tamnija od slonove. Izduženi trup ovih stvorenja podupirale su po četiri snažne noge, a zadnji deo tela krasio je rep nalik onom u dinosaurusa. Hogen je dečaku pokazao da priđe. Petar se nevoljno približavao bićima o čijoj naravi i ponašanju nije znao ništa. Prišao je na svega nekoliko koraka do jednog gronta, kada on naglo pomeri glavu u njegovom pravcu. Pomislio je da se odmakne unazad, ali nije hteo da u Hogenovim ili u očima mesečevih skakača ispadne kukavica. Znao je da maleni dvojac i ovako nema lepo mišljenje o njemu. S druge strane, odmeravalo ga je osam sićušnih očiju. Kako postupiti, a da to bude ispravno? Odlučio je da učini ono što verovatno niko nije očekivao. Lagano je ispružio ruku ka začuđujućem biću i nastavio da mu se približava. Arno i mesečevi skakači krenuli su da kažu nešto, ali im Hogen odmahujući glavom pokaza da ćute.

Petar je osećao da mu srce jedva kuca, iskušenje je bilo veliko. Nije mogao znati da li će stvorenje koje prvi put vidi krenuti ka ruci u nameri da je napadne ili će postupak shvatiti kao prijateljski gest. Ruka mu se sada nalazila nekoliko santimetara od usta krupnog stvorenja. Mogao je da oseti topao dah na nadlanici, a onda je stvorenje naslonilo desnu stranu lica na njegovu ruku. Zaokrenuo je šaku i lagano, najnežnije što je mogao, prešao preko njuške stvorenja. Odjednom je osetio nešto vlažno, gront ga je polizao po ruci. Jezik mu je bio nalik mravojedovom, tanak i dugačak. Stvorenje ga je pogledalo, trepnulo nekoliko puta sitnim očima, selo na zadnje noge i malo spustilo prednje.

– Sedi na njega – reče Hogen. – Ovim gestom pokazuje da te je prihvatio kao jahača.

Petar se uspenetra na stvorenje i slabašno odskoči kako bi našao bolji oslonac. Nikada u životu nije seo na običnog konja, kamoli na nešto poput ovoga. Bio je oduševljen. Primetio je Raga i Baga kako se penju na drugo stvorenje i to ga navede da ispruži ruku i dozove Arnoa. Uprkos svim nesvakidašnjim događajima i dešavanjima, ovo je bila njihova avantura i njihova potraga. Papagaj slete na ruku i odšeta do ramena, bili su spremni za polazak.

Hogen pljesnu kako bi im privukao pažnju i oglasi se gledajući u Petra:

– Rag i Bag će te povesti do Hardena. On je jedan od malobrojnih koji je uspeo da pronađe Eoni sveštenicu. Jeste da vam ne može reći gde je ona tačno, ali će zasigurno imati informacije koje će vam biti od pomoći. Kada ga pronađete, recite mu da sam vas ja poslao i nemojte

brinuti. A sada, pokret! – i uzviknuvši ono „pokret“ lupi Ragovog i Bagovog gronta po zadnjici, na šta se ovaj daje u trk. Petar nije znao tačno šta bi trebalo da uradi kako bi pokrenuo svog gronta, ali stvorenje se samo daje u trk kako bi stiglo drugog gronta koji je već odmakao.